

József Attila
TANÍTÁSOK

1

Lesznek, akik majd kinevetnek.
Ti ne hallgassatok azokra.
Olyanok ők, mint a cserepes
Urasági kastély gyermekei:

Nevetik a durvaorrú parasztot,
Mikor trágyás szekeren elindul,
Hogy kenyérré kovászolja a földet.
És lesznek, akik elszörnyülködven
Ilyesfélét beszélnek egymásnak:
Miket össze nem fecseg ez az ember!
Hisz ez bolond, zárjuk el hamar,
Lázás hitét lehúti majd a magányosság.
Erre pedig csak azt mondhatom,
Az én akarásom nem bolondság,
Hanem tövigkalászos táblája a tibennetek
Még csak csirázó búzaszemeknek.
Az én hitem a földnek melegsége
És miként a föld szétosztja melegét
Gyenge füveknek, rengeteg erdőknek egyaránt,
Az én hitemet úgy osztom szét közöttetek.
Ti mégse hallgassatok a szörnyülködőkre
És meg ne vessétek őket:
Mindannyian és egyformán
Testvéreim vagytok.

2

Ti jók vagytok mindannyian,
Miért csinálnátok hát a rosszat?
Néha úgy vagytok a rosszal,
Mint az ópiumot szívó a pipájával.
Ameddig csak tart a mámor, gyönyörűséggel telik meg,
Aztán pedig irtózik önnönmagától is.
Mert miért isztok pálinkát tej helyett?
Hisz anyátok teje sose válik pálinkává.
Ti jók vagytok mindannyian,
Hisz mindnyájan örültök a jónak
S fontoljátok meg amit mondok:
Nem sánta az, aki
Együtt lelkendezik a csúszkálókkal.

3

Ne legyen bennetek kegyetlenség
És irgalmasság se legyen bennetek.
Ha kegyetlenek vagytok,
Fiaitok is kegyetlenek lesznek.
Ha valamely bokron tövis terem,
Sarjadékán is tövis terem.
S elszaporodván tövestül kitépi
És kemencére veti a gazda.
Igy szakajtja ki kövér földjéből
Az ártatlanul kegyetleneket,
Már csak szülējük miatt is
S tűzre, háborúba veti: az idő.
Ne legyen bennetek kegyetlenség
És irgalmasság se legyen bennetek.
Az irgalmasok irgalmasságra várnak,
Ti pedig éljeteztek úgy és úgy tegyetek,
Hogy ne legyen szükségetek irgalomra
S ne legyen miért irgalmazni nektek.

4

Most a jövőendő férfiokról szólok.
Ők lesznek az erő és szelidség,
Szétszaggatják a tudás vasálarcát,
Hogy az arcán meglássák a lelkét.
Megcsókolják a kenyeret, a tejet
S amely kezükkel simogatják gyermekük fejét,
Ugyanavval kifacsarják az érckövekből
A vasat és minden fémeket.
Városokat raknak a hegyekből,
Nyugodt és roppant tüdejük a vihart,
A fergeteget magába szívja
S megcsöndesülnek mind az óceánok.
Mindig várnak váratlan vendégre,

Az ő számára is teríttetnek
És megterítik a szívüket is.
Az Isten szerető öccsei ők.
Legyetek hasonlók hozzájuk,
Hogy kisgyerekeitek liliomlábaikkal
Ártatlanul mehessenek át
Az előttük álló vértengeren.

5

Az üvegöntők nagy tüzeket raknak
És vérükkel meg verítékükkel
Összekeverik az anyagot,
Mely katlanukban átlátszóvá forr.
Azután meg táblákba öntik
S erős karjuk fogyó erejével
Egészen simára hengerelik.
És amikor megvirrad a nap,
A városokba meg a tanyai viskókba
Elviszik vele a világosságot.
Néha napszámosnak hívjátok őket,
Néha pedig költőnek mondjátok,
Noha nem több egyik a másiknál.
Lassan egyformán elfogy a vérük,
Ők maguk is átlátszóvá lesznek,
Ragyogó, nagy kristályablakok
A belőletek épülő jövőndön.

6

Előttetek egy ember ment el
S utánatok is jön egy ember.

Néhányatoknak mégis fáj a járás
S fájnak a földes, iszapos tavak,
Hol a verítéket és az út porát
Le kell mosni a fáradt tagokról.
Irtóznak tőlük s tisztaságra vágnak
S tán alázattal fürödnének mindig
Kristályvérében a megváltóknak,
De nékik az élet iszapos gödör,
Boldogtalanság öblögeti őket,
Míg patyolat-fehérré facsarodnak,
Mint a mosott ruha jó anyám kezében.
Reszketnek a vizek iszapjától
És mégis, mégis, tisztátalanul
Semmi kedvük sincsen továbbmenni.
Ti boldogtalanok, nem egyedül vagytok,
Előttetek egy ember ment el
S utánatok is jön egy ember.
Nézzetek apró unokáitokra:
Boldog örömmel élik a fogócskát
És nézzetek ősz nagyapáitokra:
Boldog örömmel ballagnak ők is,
Miként azok a katonák,
Kik akár vesztett, akár nyert csaták után,
Békességet áhító szivekkel
Fáradtan, de fütyörészve hazafele mennek.

7

A tegnapiak és atyáitok
A jajok lúgjával próbáltak mosakodni
S íme, tinéktek nem kell kutakat ásni
És nem szükséges,
Hogy telesírójátok a kiapadt tavakat,
Csak gyertek velem
És el ne maradjatok tőlem,
Az én számról friss források fakadnak,
Merítsétek bele véres értelmeteket,
Hányjátok el fegyvereiteket,
Mert a szerszámok nem férnek kezetekbe,

Még a múzeumokból is vessétek ki azokat,
Nehogy ők, akikből én előrejöttem,
Titeket vessenek ki majd magukból,
Mint a fegyverek fegyvereit,
Mert hogyha már muszáj választani,
Inkább testvéreink közül hulljon el egy,
Mint két idegen felebarát.

8

A koldusszegénynek krajcárt adtok,
Noha ti is igazságot kértek
S nem vagytok különben a gyilkosoknál,
A sikkasztóknál, akik lányra pazarolnak,
Mégis felakasztjátok, becsukjátok őket.
Vagy hová lett a békesség a földről?
És kik pazarolták ölebekre
A felebaráti szeretetet?
Bizony, mindezek a dolgok
Meglátszanak az idő könyvében.
Ó, jaj azoknak, akik
Nem másszák meg a magasságokat
S úgy kerülnek szavamra, mint a szakadékot,
Mert az anyák teje könnyekké változott,
Testvéreink elhulltak úgy,
Mint jégzivatarban a gyümölcsök,
Amelyeket senki, senki, senki
Kosarába többé nem szed össze.

Isten országát hirdetem néktek.
Szelid lehelete megsimogat minket
És a börtönöket elsodorja.
Fölméri örökdeddigi szenvedésünk
Fájdalmunk végtelen homoksivatagját.
Hiába hullott veritékünkkel
Könnyünkkel vérünkkel gondolatunkkal
Televénnyé forgatja majd
Hogy víg erdők és komoly akadémiák
Hazatrallalázzák bujdosó kedvünket.
Mebékélt nyáját a fegyvereknek
Nyugodt szavával gyárakba tereli
Az irigy gépek szerelemmel magasztalják
S arató kezeit
Alázattal nyalogatják a búzaföldek.
Isten országát hirdetem néktek
Aki eljön hozzánk: a földre
Aki nagyobb ünnep nálunk
Mert mindnyájunk ünnepe.
Készüljünk rája illendőképben:
Igazi lelketek melyet elzártatok
Hogy be ne szennyeződjék a robotban
Vegyétek elő immáron s öltsetek magatokra.
Foltozzák be a nem-törődömséget
És kössék maguk elé az asszonyok
Legtisztább anyaságukat
Illatosítsák meg homlokukat
És szakállukat a férfiak
Ősi testvériségükkel jószándékaikkal
A gyerekek kezében virágok legyenek
És gondtalanságot adjatok nekik.
Bölcs szivekkel örvendezzetek
És siessetek siessetek
Mert alighogy méltón fölkészültünk
Akit elűztek a hadnagyok
Nyugodtan biztosan észrevétlenül
Isten országa hazatalál.

13

Mikor raktok parazsakat
Már-máron látó szemetekbe,
Hogy ne csak lássanak,
Világítsanak is!
Szurkos fáklyát gyújtanak szemükben
Immár a hátulgombolós négerrek is
S bennünk még sötétben alusznak a galambok.
Denevér-szárnyon röpködjenek?
Mert eljönnek a kormos fütyülő fickók
És darabos piros kiáltással behajítják
A földszintes múlt apró ablakait.

14

Bölcs, vén könyvekben áll, hogy por vagyunk.
De én, aki a füvek beszédjét
S a kométák dübörgését delelőtökre terelem,
Tudom, hogy nemcsak por vagyunk:
Por és Istenpor vagyunk.
Visszahullván
A por a porral elkeveredik,
Visszahullván
Igy keveredik el Istennel a lélek.
Ki szagolta meg közületek az égi virágokat?
Ki állna nyugodtan robogó vonat előtt?
Lám, az örökké-könyörgők se
S mégis eltemetik a lelkük elevenen.
Le kéne vágni szemhéjukat, mert mindig lecsukják,
S akadna-e közülük is,
Aki élő izmait elásná?

15

Ha már nagyon kell imádkozni,
Imádkozzunk:
Alkotni vagyunk, nem dicsérni.
Gyerekeink sem azért vannak,
Hogy tiszteljenek bennünket
S mi, Atyánk, a Te gyerekeid vagyunk.
Hiszünk az erő jószándokában,
Tudjuk, hogy a Teljes Akarat voltál,
Tudjuk, azért akartál bennünket és mindent,
Hogy az idő kifogytával
És a dolgok elmúltával
A Teljes Értelemmé tökéletesedj.
Most mégis megfáradván
Dicséreteddel aratunk új erőt
S enmagunk előtt is térdet hajtunk, mondván:
Szabadíts meg a gonosztól.
Ámen!

TANÍTÁSOK

2014. március 04. kedd, 08:29 - Módosítás: 2014. március 04. kedd, 08:35
